

НИКОЛАЙ ЙОНЧЕВ

СВРЪХКОМПЮТЪРЪТ

chitanka.info

DRQ 521 работеше в ЦСОСИ (Център за съхранение и обработка на секретна информация). Никой не знаеше от кога и защо съществува центърът. Управлението му бе поверено изключително на машини, а хората се грижеха за тяхната изправност.

В края на деня DRQ 521 се почувствува изтощен. Основателна причина, след като бе сменен от DDG 305 — негов колега, да се упъти към капсулите. Отвори вратата на най-близката. Влезе и облекчен натисна бутона. Познатият мирис на нещо приятно и тайнствено, странният шум и ритмично преливащите цветове се свързваха в неповторимо усещане. Като в сън премина целият ден. Той се сети за жена си, една мила AWQ 207; спомни си и шефа — важно намръщеният, стар PCL 1H, който го мъмри за закъснението от половин час. Колко глупаво изглеждаше сега всичко това. И както ставаше винаги, DRQ 521 изпадна в хипнотично състояние, нещо обикновено за мястото, в което се намираше.

След сеанса DRQ 521 не си спомняше нищо или почти нищо от преживяното по време на работа. Тук е мястото да споменем, че той не беше като останалите служители и именно това го направи герой на нашият разказ. За разлика от другите, изпитваше известна досада от капсулите, въпреки отморяващото им действие. Смътен страх го караше да ги отбягва, доколкото позволяваше предпазливостта. Винаги след излизане от капсула чувствуваше облекчение и някаква празнина в главата. Откриваше увереност в движенията си и липса на съмнение относно всичко наоколо. По улицата се движеха хора с решителни погледи и вярна посока.

Вечерта DRQ 521 прекара в размисли и дълго не спа. На сутринта пак закъсня за работа. Не посети капсулата, но увереността се четеше в погледа му. Когато старият PCL 1H зае застрашителна поза, забеляза странна промяна в своя служител. Шефът се опита да открие причината, но времето не достигна, защото DRQ 521 откачи от гърдите му електромагнитния ключ за централния компютър и постави на негово място мощния си юмрук. Естествено е при такова неочаквано движение, приложено на стар и немощен човек, последният да загуби равновесие и да изпита върху себе си всеобщия закон за гравитацията, валиден дори и за шеф на отдел в ЦСОСИ.

DRQ 521 използва объркването, което настъпи, приближи ключа до магнитната ключалка и се вмъкна в пролуката пред смаяните

погледи на служителите. Вратата се затвори след него.

— По дяволите, той е луд! — извика DDG 305, видимо разтревожен от факта, че дежурството му продължава.

— Аз отдавна се съмнявах в този човек, но вие не обръщайте внимание на това — наставнически отбеляза PPA 28H. Всички знаеха, че той е бъдещият кандидат за мястото на шефа.

В този момент суматохата нарастна. Алармената система беше задействала. Обадиха се от гробището. Машината гробар отказала. В центъра се изсмяха на това съобщение.

Дойде представител на Министерството заедно с десетина войници от правителствената армия. Отдавна не ги бяха безпокоили. Армията съществуваше единствено, защото компютърът изчислил необходимостта ѝ.

Докато войниците разглеждаха апаратурата около себе си, в залата влезе министърът. Имаше угрижен вид. В министерството постъпили оплаквания от граждани, че капсулите на много места не работят. Министърът издаде тайната, че капсулите са свързани с компютъра на центъра, но дори и той не знаеше как са управлявани. Това беше тайна на самия компютър.

Мощен взрив разтърси центъра. Преди да се бяха опомнили, служителите изцъклиха изненадано очи. Вратата се отвори и пред тях се появи DRQ 521 с тържествуващо изражение на лицето. Приличаше на Архимед, току-що излязъл от ваната. На всичкото отгоре нямаше шлем на главата си, който всички бяха длъжни да носят. Носеше го и PCL 1H, носеше го и министърът. Такива бяха инструкциите на компютърът. Ако някой го махнеше, а имаше и такива случаи, (предимно нещастни), човекът веднага умираше и го откарваха в гробището при машината-гробар. Тя си знаеше работата. А ето че DRQ 521 се разхождаше необезпокояван с усмивка на лицето. Това подразни всички. Преди още DRQ 521 да се опита да говори, един войник изпразни пистолета си в корема му.

Бунтовникът падна по гръб. Очите търсеха опорна точка, след което се разтвориха в безкрайността. Той издъхна без да срещне приятелски поглед.

Хората предпазливо влязоха през отворената врата. Наоколо димяха кабелите, водещи към компютъра, а самият той беше безжалостно изпотрошен.

Няколко дена по-късно, след като експертите се заеха със случая, се разкри трагедията, на която човечеството бе подложено от хилядолетия. Машината-гробар, както стана ясно, оперирала черепите на мъртъвците и им вземала мозъците, които консервирала в специално помещение, недостъпно за хората. От там ги свързвала с компютъра. Той обработвал получената от тях информация. По-нататм мозъците служели за носители на информация, вложена от самия компютър. Както се досещате, след посещение на капсула, хората забравяли своите грижи и не се замисляли пад проблемите си. А шлемовете на главите им служели за директно контролиране на поведението.

Никой и не разбра кой беше поставил този компютър и подчинил милиарди човешки същества на своята предварително изработена, а може би и постоянно усъвършенстваща се програма. Никой не разбра каква беше целта на програмата и докъде се простираха възможностите ѝ.

Така завършва тази тъжна история. С „хепи енд“, но не и за нещастния DRQ 521. Когато го погребваха с почести, които справедливо бе заслужил, всички свалиха своите шлемове. Така бе постъпил и самият той.

Провери и ти, скъпи приятелю, дали не си забравил шлема на главата си.

Публикувано във вестник „Технически авангард“, брой 3/1985 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.